

„ДОБРУЖА“ — не издава вѣща
Събота.

Цена за абонемента:

за година 12 лева
за 6 мѣсца 6 „
„ 3 „ 3 „За обявления се плаща 10 ст. на всякой редъ
за първопечатане, а за всякой редъ при поспѣ-
дующе печатане по 5 стот.
Единъ брой 20 стотинки.

ДОБРУЖА

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И НАУКА

SAPIENTI SAT!

ОРГАНЪ НА КОМИТЕТИТЪ „БЪЛГАРИЯ ЗА СЕБЕ СИ“ ВЪ ВАРНЕНСКИЙ ОКРЪГЪ.

Всичко що се отнася за вѣстника се
праща до редакцията въ Добричъ.Ръкописи назадъ не се връщатъ.
Неплатени писма не се приематъ.Въ Варна представителъ на редакцията е
В. Божилковъ който и ще получава обявления
за печатане.

Добричъ, 9 Януарий.

Кога ще бъде мира осигуренъ?

Голѣма падѣжда имаше, че, за въцаря-
ването на траенъ миръ, е необходима една
общоевропейска война. Особено много за-
хвана да се потвърждава това мнѣние на
Европейската преса, отъ какъ Русското
правителство почна да прави голѣмѣтѣ си
военни приготовления. Това и днесъ доидѣ
плаши свѣта; нѣ, ако човѣкъ сѣди съ по-
големо внимание върже на работитѣ въ
Европа, ще види, — както не веднаждъ сме
го казвали, — че цѣлата на драконовскитѣ
мѣрки, взети отъ Россия, сѣдѣтѣ несполу-
нитѣ и по българскитѣ работи, не е била
за друго, освѣтъ да се уплаши Европа; да
се накара тя да се съгласи, да предаде на-
рода ни поистинно за удоволствието на единъ
упоритъ и въ коститѣ царь. Никой не може
да отрече, че Руската дипломация въ по-
слѣдний време нѣма за цѣлъ да намѣри
сгодина случай, да влѣзѣ въ мръжата си
Австрия и да я накара да се съгласи да
води нѣкакви споразумѣния съ канцеларията
на Московския автократъ, относително прѣ-
биванieto на Н. Ц. В. княза Фердинанда I.
въ България. Австрийскитѣ дипломати, обаче,
много добръ съзнаватъ положението на ра-
ботитѣ въ Европа; съзнаватъ тѣ и направ-
лението на дволичната политика, въ която
се придържатъ московцитѣ отъ двѣ и по-
доча години насамъ, и за това не желаятъ
да продадатъ интереситѣ на монархията си
за угодата на пѣтото си. Та кой, най-сетѣ,
не ще разбере тази политика на Русското
правителство, като прочете неведнаждъ по-
яснителното мнѣние на органитъ на официална
Россия — „Новое время“, „Nord“, Русскій
Инвалидъ“ и др., че мира ще бъде осигу-
ренъ, ако на московцитѣ се дозволи да от-
странятъ любимиия ни князь и да окупиратъ
България?

Когато в. „Nord“, органа на Русското
правителство, исповѣда, че безумие щѣло
да бъде, ако се намѣрвали пѣтото хора,
които да мисляли, че ще има война, — не
трѣбва ли човѣкъ да се съгласи, че мира
ще бъде осигуренъ? Това, както е видѣлъ
всѣки, е доста добръ, хубаво и умно ка-
зание. То доста краснорѣчиво говори за въ-
полза на отдавна очаквания отъ цѣла Ев-
ропа миръ. Нѣ, ако се расчепкатъ по на-
татъшнитѣ изиснения на казанния вѣстникъ
върху това, ще видимъ, че всичко мо-
жало да се постигне само тогазъ, когато се
отстранятъ Н. Ц. В. княза ни отъ Бълга-
рия. Съ други думи казано, спорѣдъ в.
„Nord“, мира само тогазъ ще бъде осигу-
ренъ, когато се намѣрватъ безумни хора да
мислятъ, че Н. Ц. В. Фердинандъ I-ий ще
бъде принуденъ отъ Европа да напусне
България за кѣса на Русскитѣ дипломати;
да напусне тази България, на която съ-
ществуването е неразривно свързано съ
Неговото. Тѣй, казва този ни събратъ, щѣло
било да се избѣгне обявяването война на
Европа отъ Россия. Само по този начинъ,
спорѣдъ него, много расклатена и вътрѣшно
до нѣмай кѣдъ разбъркана Россия щѣла да
прѣдпочете мира прѣдъ войната. Това, че
е така — нѣма никакво съмнѣние, както
не трѣбва да се съмняваме и въ това, че
тази Европа, която никога не се е побояла
отъ Русскитѣ поти, която и сега никакъ
не се страхува отъ празнитѣ викове на
Московската преса, която е създавала же-
лѣзна стѣна противъ русскитѣ шикове, —
ти се е погрижила съ приготовленията си
и е осигорила повече днешния миръ, отъ
когато Руската дипломация съ работитѣ
си, които върши ти въ глѣздото на рус-
скитѣ славянофили.

За сега, обаче, до колкото се знае отъ
върже на работитѣ въ Европа, спорѣдъ свѣ-
ренията и мнѣнията, които ни даватъ въ
последний време официознитѣ Австрийски
вѣстници съ „Фремденблатъ“ и оня на Гер-
манското правителство — „Кёллише Цей-
тунгъ“, смѣло можемъ да кажемъ, че и
днесъ съществува голѣмо недовѣрие между
Петербургскитѣ и другитѣ Европейски дво-
рове, макаръ в. „Nord“ да се мѣчи да до-
казва, че ужъ Руската дипломация се е

грижила пѣтото за опазването на днешния
миръ, което е пѣтото колкото глупава, тол-
козъ и невъзможно; защото, ако имаше так-
вои пѣтото, Россия отдавна трѣбваше да се
отрече отъ въображаемото си намѣрение за
завладѣването на Балканитѣ. Не мислимо
е поне до сега таквои пѣтото, когато се
знае сигурно, че никога силитѣ нѣма да се
съгласятъ помежду си за отстранението на
княза ни, Н. Ц. В. Фердинандъ I-ий.

Това мнѣние се е поддържало и поддържа
на всѣкъдъ въ Европа, това го признава
самия „Фремденблатъ“, това исказване и
ни и пакъ повтаряме, че въ такви слу-
чай европейскій миръ никакъ не е осигу-
ренъ отъ Россия. Ако, наистина, днесъ има
сѣнка отъ такви миръ; ако вопиющия
духъ на Европейската дипломация въ по-
слѣдний време по отслабна, — това го бѣ-
даде Европа, а не братушкитѣ; защото тѣ
се готвиха съ ултиматуми да силшатъ
Берлинъ и Виена. Само безкрайната цѣна
на интереситѣ на Европа на Истокъ; само
голѣмото човѣколюбие на държавнитѣ
мѣже и народитѣ и къмъ многострадания
ни народъ; само голѣмото страхуване на
западнитѣ съюзници, да не би Матушката,
съ завладѣването на Цариградъ и въобще
на цѣлия Балкански полуостровъ, да ги накара
по подиръ да незнайтъ, какво да правятъ
и какъ да бранятъ своето могѣщество, —
това всичко, казваме ние, имъ вѣдѣна
онова единодушие, което ги накара да се
сгруппиратъ въ едно противъ врага на Ев-
ропейскій миръ — Московския автократъ.
Тѣй, по този начинъ и отъ тѣзи съобра-
жения днешната Европейска дипломация
може да докара днешното положение на ра-
ботитѣ, съ които наистина се поосигури
мира за Европа. Истинна е, че има доста
много Русски войски по Австро-Германската
граница на Россия; истинна е, че Россия
търси и до днесъ случай да направи нѣ-
каква анархия въ България, та да промѣни
мнѣнието на Европа за върже на дър-
жавнитѣ ни работи, както се доказа това
съ неотдавнашната случка при Сизополъ;
нѣ истинна е и това, че ти днесъ е въ-
оружена обесоружена отъ Европа. Това се
вижда отъ милолюбивия езикъ, съ който за-
хванаха да говорятъ въ послѣдний време
органитъ на Русското правителство. Това се
вижда отъ смущенията, които на послѣдний
време сѣ станали отъ страна на незадо-
вольния Русскій народъ, за когото и тѣй вече
е несомна днешната полицейщина съ гра-
мадитѣ и злоупотребиения.

Да, в. „Nord“ има право, дѣто казва, че
безумието ще бъде този, който помисли, че
занапрѣдъ ще има война, а не миръ. Че
ще има миръ това, ако се не лъжемъ, ще
го има; нѣ той нѣма да се постигне съ
прѣмахването на княза ни, Фердинандъ I.
изъ България, а отъ послѣднитѣ събития
въ земята, отъ дѣто се плаща на редакто-
ритѣ на рѣчениитѣ вѣстници. Че това е тѣй,
то се потвърждава и отъ събитията, за които
въ послѣдно време ни извѣства телеграфа
изъ Европа. Спорѣдъ послѣдната телеграмма
на Агенцията „Хавасъ“ въ Петербургъ,
прѣзъ миналитѣ дѣне, вече се открилъ още
една заговоръ противъ цари и днешния
режимъ въ Россия. Въ него биле вѣзвали
много военни (офицери) и граждани. Този
фактъ краснорѣчиво говори, до колко Рос-
сия, ако и въоружена, може да води война
съ днешнитѣ си съперници. Туй, именно,
ако се не лъжемъ, ще докара братушкитѣ
да омекнатъ, да отгѣлятъ войскитѣ си за
по друга работа у дома си; това, именно,
ще ги накара, което Европа не щатъ, да припо-
знайтъ онова, което Европа е вече нами-
слила да приеме. Като е тѣй, тогазъ нека
нашитѣ князюкрадци правятъ, каквито щатъ
експедиции по сухо и по море. Тѣ видѣха
на опитъ, че Черното море е доста про-
странно, и че по него нѣма никакви на-
раули. Нека тѣ да се не боятъ, да се нае-
матъ и да си главятъ ако щатъ и парахода
„Свети Александръ Невскій“, да се опитатъ
да ни дойдатъ на гости, и нашия Перунъ
пакъ ще имъ строчи главитѣ, като на дру-
гитѣ си синове, които сѣ му измѣнили.
Нека, обаче, и Московскитѣ панслависти

прѣскаятъ грѣшнитѣ пари на спромахъта въ
Россия за поддържанieto на хайтитѣ. Че
защо пъкъ и да не правятъ това, когато си
иматъ на ръка дойната крава; когато йме
има и хора, които се жертвуватъ за по-
жизненна пенсия и за едно сладко спаси-
е отъ царскитѣ уста, казано тѣмъ само за
това, дѣто се съгласяватъ да прѣдадатъ
брата си на вѣчно робство? Нѣ трѣбва да
знайтъ нашитѣ князюкрадци, че Европа не
стои, че Русскія народъ не спи, и че скоро
ще бъде часа, въ който революцията, която
тѣ насила, съ мухлясалитѣ славянофили, се
мѣчатъ да прѣнесатъ въ България, че си
намѣри мѣстото, дѣто трѣбва, дѣто въ
днешния вѣкъ е тя нужна: законитѣ на
природата не търпятъ изкуства, тѣхъ не
и е страхъ отъ бѣсѣлки и каторги; тѣ не
сѣ търпятъ и нѣма да търпятъ никакви
промѣнения, и революцитѣ нѣматъ тамъ
дѣто има за тѣхъ почва, каквато е тя на-
примѣръ въ днешна Россия. Таквои нѣмо
се е замѣтило вече отдавна въ пазвата на
Матушката и скоро, ако се не лъжемъ, ще
олекне на Европа, ще се отрѣкѣмъ ний.
Тогази, казваме ний, напълно ще се рѣши
истинния въпросъ, и Европа ще се насладѣ-
ва отъ истински осигуренъ миръ. Тогава,
именно, и злочестия Русскій народъ ще може
да даде плода, който е изкупенъ съ живота
и мъчениската смъртъ на досегашната сво-
бодомислица Русска младежъ.

Казаме го и по прѣди, че мира и днесъ
йме не е осигуренъ, и ний не трѣбва да
бързаме: всичко бива съ врѣмето си. Жерт-
витѣ на Европа сѣ по голѣми отъ нашитѣ,
къмъ мира за нея не оскѣти, и е то защо-
ти и до днесъ сѣди на кракъ. И бившето
наше народно събрание съзна, че, ако би
ни да бѣхме приготвени по добръ прѣдъ
Сръбската война, нѣмаше да прѣкарваме го-
лѣмитѣ негодни, които всѣкому сѣ прѣсени
въ ума. Това събрание, повтаряме, съзна
и изуки добръ нуждата отъ военнитѣ при-
готовления за въ случай на една Европей-
ска война, и всичкитѣ му прѣдставители,
въодушевени отъ патриотически чувства,
съ акламация сѣ асигновали 20 мил. лева,
само за купуването на различни нѣща,
потрѣбни за доброто въоръжаване на мла-
дата ни армия. Въ народното ни събрание
и въ този случай сѣ се намѣрвали злочести
българи оппозиционери, които искали да въз-
разиватъ противъ това рѣшение на другитѣ
си събратия прѣдставители; нѣ както всѣ-
кога, тѣй и на този пътъ имъ било запла-
тено съ изнекаването за това награда, като
сѣ биле йме веднаждъ осѣдени отъ цѣ-
лото събрание за прѣдателското си пове-
денне.

Подиръ всичко това, кой българинъ нѣма
да се радва и да въхвалява днешното ни
правителство съ депутатитѣ отъ бившето
народно събрание, когато тѣ оврѣме изучиха
и удовлетвориха нуждата, която отъ сѣди-
ненieto насамъ тѣй много се осѣщае въ
младата ни държава? Кой българинъ нѣма
да се въодушеви днесъ отъ тази примѣрна
постѣпка? Кой ще бъде този, който нѣма
да жертвува, всичко мило и драго за под-
държанieto на любимиия ни господарь Н.
Ц. В. Фердинанда I-ий съ правителството
му? Любовта къмъ господаря ни, къмъ
отечеството ни сѣ ни опазали до днесъ сво-
бодата, тѣ ще разбиятъ на прахъ мечтитѣ
на нашитѣ политически врагове, и ни скоро
ще се насладѣваме отъ този миръ, за кой
и Европа въ днешно време прави такви
грамадни жертви. Тя до днесъ не остана из-
мамена въ обявленията на нашето прави-
телство съ държавния ни глава на чело, и
ни сега, като поддържаме водителитѣ на
държавнитѣ ни работи, напълно можемъ да
бъдемъ увѣрени, че съ помощта на при-
телскитѣ намъ велики сили ще се отрѣкѣмъ
веднаждъ за всѣкога да не бъдемъ робѣ въ
ръжѣтъ на незугнѣтата ни освободителка.

Евгений Дръбовъ.

Паданieto на Ристичова кабинетъ.

Послѣднитѣ вѣстници ни донесоха извѣ-
стнето, че кабинета Ристичъ въ Сърбия е
падналъ и се е замѣнилъ съ новосъставенъ
кабинетъ на полковникъ Савва Груичъ,
бившии дипломатически агентъ въ София.
Едни отъ вѣстницитѣ твърдятъ, че пада-
нето на този кабинетъ е било вслѣствие
явното пропозаняние на Ристича, че при
една война мѣжду Австрия и Россия той
щѣлъ да бъде на страната на послѣдната,
а други — че паданieto му е вслѣствие
искажаното недовѣрие отъ радикалната пар-
тия съ декларация, подписана отъ 104 прѣд-
ставители, за нежеланието му да се направи
ревизия на конституцията нѣмъ, за което
толкова много се борѣхъ радикалитѣ. Трѣ-
ти пъкъ увѣряватъ, че е било негодова-
нето отъ страна на радикалната партия
противъ Министра на Вътрѣшнитѣ Дѣла,
искрениия прѣителъ на Ристича, за гдѣто
той, Министра на Вътрѣшнитѣ Дѣла, е на-
правилъ натискъ на изборитѣ, като не до-
пустилъ да се избѣржѣтъ радикали тамъ,
гдѣто сѣ имали най голѣмъ шансъ. Ние
отъ своя страна ще да кажемъ, че пада-
нето на кабинета на Ристича, който се
състои отъ радикали и консерватори, бѣ
нѣщо неминуемо. Партия, казва Цицеронъ,
е идея за занаване республиката, т. е.
свързване на хора еднакви по принципъ,
стрѣмление, патриотизмъ и пр. — нѣща,
които не съществуваха у този кабинетъ,
понеже радикалитѣ сѣ съ тенденции отъ
19 вѣкъ, макаръ, може би, и повидому,
а Ристичъ е се пакъ съ начала отживѣли вече
свои вѣкъ, когато първитѣ желаятъ слезане
на свободата и независимостта на отече-
ството си, безъ да подигатъ нѣкакви си
династически въпросъ. Колкото за хората око-
ло Ристича, всѣки знае, че тѣ исчатъ, като на-
шитѣ Цанковисти, да прѣдадѣтъ Сърбия на Рус-
сия и замѣстванieto на царствущия сега
кралъ съ русското мекеръ Карагеоргиевичъ. Какъ
и да е, но ни не можемъ да не искаемъ ра-
достъ за паданieto на Ристича, които не е
нищо, освѣтъ нашия Цанковъ. И замѣства-
нето му отъ чисти радикали, — прѣдста-
вяюща си отъ Савва Груичъ, който по увѣ-
ренията на хора, които го познаватъ лично,
е отъ тия Сърби, които съзнаватъ, че по-
ложението на Сърбия е така сѣщо злико-
вно, както това на България, — нѣ повече
отъ похвало, защото интереситѣ на Сърбия
и България сѣ тѣсно свързани, и за-
щото шовинизма въ настояще врѣме е по-
вече отъ врѣдѣтеленъ. Когато кажемъ
Българъ, нѣкои сръбски депутати ни увѣ-
ряваха, че сегашния кабинетъ е въставенъ по
диктовката на извѣстния сръбскій публицистъ
Петра Теодоровичъ, редактора на вѣстникъ
„Радикалъ“, по отъ програмата на радика-
литѣ, съставена слѣдъ замисляването ни и
дадена краю отъ депутацията, вижда се
нѣщо противно на това, а именно че спорѣдъ
единъ отъ членовѣтъ й, Петра Теодоро-
вичъ съвършено се изключва отъ радикална-
та партия по причини неизвѣстни. Ни имаме
случай да се запознаемъ съ този мъжъ и да
чуемъ неговия възгледъ за поведението, което
трѣба да държатъ Сърбия и България, за кой
не можемъ да не искаемъ съжаление, за по-
стѣпката на радикалитѣ съ този мъжъ,
който съ своитѣ познания и вещо перо може
да бъде полѣзенъ както на самата ради-
кална партия, а така също и на сръбския
народъ въобще.

Какъ бунтове, какъ опити за
разбъркване работитѣ въ отече-
ството ни.

Русското правителство, слѣдъ като видя,
че друго сръбство за завладѣване на оте-
чеството ни нѣма; като виде, че нито по-
литическитѣ интриги; нито заплашването
съ война, чрезъ струване войски на Ав-
стрийската и Румънската граници, нестрѣ-
скаха никого, и най-послѣ, като видѣ че
скѣпнятъ му ловъ — България съвсѣмъ сѣ
исплезна изъ ръжѣтъ му, — захвана да
сѣ съ извѣстни още тогава, че на 21 Де-
кември м. г. една шанка, състояща отъ

Чригорци и няколкома предатели Българи под предводителството на пълковник Русски капитанъ Набоковъ, е излязла на сухо при Сизополъ въ България и още на часъ е била разбита отъ една рота Български войници. — За подробности както по устройването на тази бунтовническа чета, така също и по дѣйствиата ѝ, ний препоръчваме на читателитѣ си препечатаната въ този брой на вѣстника ни, въ 3 колона, статия, на в. «Зорница». Отъ нея всѣки ще да разбере най-ясно, че тази чета е устроена отъ Русското правителство, съ цѣль, да се произведѣтъ бъркотии въ отечеството ни, та съ това да се създаде материалъ за Русската дипломация, която, като е нехабила всичкитѣ си оръжия противъ България, се пуждае отъ други нови; въ ще ѝ омръзне. Бдителността на нашето правителство осуети тази планове на Русската дипломация и тя, вмѣсто да си спечели ново оръжие противъ България, съ така скорешното разбиване на бунтовниците, ще изгуби съвсѣмъ и тази, която и бѣха останала.

До бунтоветѣ въ Русе и Силистра, Русското правителство се мѣчеше по всѣкакви начини да убѣди европейскитѣ сили, че Българитѣ не сѫ народъ за самостоятеленъ политически животъ; че тѣзи, които омиха опозорената честь на България и повърнаха така хайдушки грабнатата ѝ корона, сѫ нѣколкома души авантюристи и че цѣлѣй българскитѣ народъ е противъ тѣхъ, противъ княза си и противъ себѣ си даже — нѣ, когато сѣщѣй този народъ сѣпуи главитѣ на бунтовниците, цѣлѣй свѣтъ сѫ убѣди, че Българскитѣ народъ умѣе да цѣни и защищава достойно свободата и честта си, а Русската дипломация кѣсно съ лѣжитѣ си предъ цѣла Европа. Въ нѣбѣхъ само тѣзи лѣжитѣ на Русската дипломация, посредствомъ които, тя се мѣчеше да ни завладѣе. Тя вземаше актъ отъ това, че бунтовниците сѫ Българи; отказваше, че тѣзи бунтовници сѫ подкупени отъ нея изроди на Българскитѣ народъ и се мѣчеше да докаже, че Българитѣ сами се бунтуватъ просто, защото ги е засѣрбѣлъ гърба за руска нагайка.

Разумѣва се, цѣлѣй свѣтъ знаеше, че това е лѣжа; пѣ на Русското правителство все останавѣ възможностъ да говори така, защото Българск. правителство нѣмаше други факти, освѣнъ по бунта въ Бургасъ и Русчукъ, когато се улови и бежда на смъртъ Русскитѣ капитанъ Набоковъ. А сега, когато е доказано вече, че три четвърти отъ разбититѣ при Сизополъ бунтовници сѫ Руси и Черногогорци, отъ които повечето сѫ на Русски служби; когато всѣки знае че Кривцовъ е членъ въ Одескитѣ Славянскитѣ комитетъ, а Набоковъ Русскитѣ капитанъ и най-послѣ, когато е доказано вече, че плана на този бунтъ е устроенъ въ Русскитѣ въ Цариградъ манастиръ «Св. Андрея» — Русското правителство ще трѣбва, или да признае, че върши въ чуждитѣ държави престѣпления, за които въ Руссия бѣси и поспрача въ Сибиръ наведнажъ по нѣколко десетки души, или пъкъ, да се откаже, да нипаги и отъ тѣзи, които сѫ произвѣли бунта въ България и отъ своитѣ стремѣния за завладяването на Балканскитѣ полуостровъ — инакъ Европейскитѣ сили трѣбва да осѣдѣтъ Александра III. и правителството му като все-свѣтски разбойници и нападѣтели на мира въ цѣла Европа. като Алашило за свѣта и бичъ на човѣчеството.

Убиването на Императора Павла I.

(Преводъ отъ «Общее Дѣло».)

Продължение отъ брой 9

Велпажъ императора, глѣдайки строго Палена казаль: «предупреждавамъ те, че противъ мене се съставила заговоръ», — Господарю, това рѣшително е невѣроятно, и заговора би билъ възможенъ само тогава, ако и азъ приема участие въ него, — отговорилъ генерала съ съответствената си добродушна и отворита усмивка. Този отговоръ успокоилъ Павла. Казвалъ, че подозрѣния му били предизвикани отъ анонимни предизвѣстия и че даже, ужъ въ превѣчерieto на смъртѣта си, той прѣдиздѣлѣ поникатъ генерала Аракчеева, за да му връчи Паленовото мѣсто — генералъ-губернаторството въ столицата. Петербургъ скоро би се обзѣрѣлъ въ арена на най-трагически сѣтѣни, ако Аракчеевъ би се явилъ на врѣме: той е билъ човѣкъ отъ извѣстно направление, до крайностъ дребнавъ (мизеренъ) и надаренъ съ енергия, граничаща съ жестокостѣта. Неговото дохождание шѣло е да се послѣдва съ възпрѣщането и на грава Растопчина, и тогава Павелъ можеше да бѣде спасенъ; но сега, отдалечаваяйки отъ себѣ си постоянно всички дѣятелни хора, той е билъ оръженъ само съ

Бунтовенъ походъ за България.

Заста отъ в. «Зорница».

Тукашнитѣ вѣстници обнародватъ слѣдующитѣ свѣдения за една размирна чета, която се е опитала да повдигне бунтъ въ България.

На 21-и истекшиятъ мѣсець, една чета отъ 70 въоръжени мѣже, повечето Черногогорци, между които и познатитѣ Черногорскитѣ Свещеникъ Кантичъ и бившиятъ русскитѣ капитанъ Набоковъ, трѣгнала отъ Цариградъ за България, съ цѣль да подигне въстание въ страната. Четата се началствувала, казватъ, отъ Андрея Капа, Черногогорецъ, който ималъ за подначалници бившиятъ капитанъ Боановъ, съвършилъ на недавнишния бунтъ въ Стара-Загора, Попъ Контича, капитанъ Набоковъ, Горановъ и пр.

Четата посрѣщала доста затруднение да намѣри прѣнось на полѣто на дѣйствиата си. Началницитѣ ѝ се отнесли първо до капитанъ Александра, притежателъ на единъ малкъ параходъ, който плутува обикновенно по Черно-море, въ тази работа не се видѣла читавъ на Гръцкитѣ капитанъ и той просто отказалъ да предприеме да пренесе този товаръ. Походътъ се отнесълъ тогавъ до другъ капитанъ, който предприелъ плутуването за 120 лири; но когато походницитѣ се качили на парахода му, той съ изумление намѣрилъ че тѣ всичкитѣ сѫ въоръжени, вмѣсто прости пѣтници, както той си предполагалъ; и по пристиганieto си на Буюкъ-дере той отказалъ да върви по-нататкъ, като и заповѣдалъ на пѣтницитѣ да слѣзатъ на брѣга. Тѣ били принудени да се покорятъ; и тамъ наели друго параходче на име *Георгиосъ*, което най-сетѣ ги занесло въ Василикозъ за количеството 120 лири.

Спорѣдъ извѣстия отъ Бургасъ, четата щомъ минала границата се посрѣщала отъ Български войски, които я разбили. Дванадесетъ души били убити, между които и Попъ Контичъ; петъ души били взети плѣнници; двадесетина избѣгнали на Турската земя; и другитѣ били наранени и разпрѣснати.

Вѣстницитѣ пишатъ че този походъ билъ нареденъ въ тукашната Русска обителъ Св. Андрея на Мухането, която изгорѣ отъ пожаръ миналата седмица. Тамъ се събирали и рѣшавали водителитѣ на походътъ. Между устроителитѣ на похода имало нѣкой си Кривчевъ, панславистски агитаторъ, и Бахчевановъ, български бѣжалецъ, които бѣже дошли въ Цариградъ прѣди мѣсець. Тѣзи послѣднитѣ и съмисленитѣ имъ били съставили кроежъ да подигнатъ Българскитѣ народъ противъ сегашното му правителство. Рѣшено било да се устроятъ седемъ въоръжени чети, които да дѣйствуватъ по Румелийската граница отъ Василикозъ край Черно-море, дори до Юстинидѣлъ. Единъ тукашенъ вѣстникъ твърди, че знае само петъ отъ седемѣтъ точки, върху които тѣзи чети щѣли да се отправятъ. Тѣ били Къркъ-клясе, Дервишъ-тене, Мустафа-паша, Тамрашъ и Василикозъ.

В. Порта, увѣдомѣна отъ Българското правителство, испратила наставления до Одринскитѣ и Солунскитѣ Валии, да се арестува всѣко подозрѣно лице, или всѣко лице, което неможе да оправдае честитѣ сръбства за прѣлитането си. Тази мѣрка осуетила едно бунтовно предприятие наредено на границата по сухо.

По-новитѣ частни извѣстия отъ Бургасъ твърдятъ, че капитанъ Набоковъ умрѣлъ отъ рапитѣ си. Останалитѣ отъ четата минали Турската граница, и, въпрѣки въспротивле-

идиоти, които, по негово распорѣждане, заведѣли всички пѣрни мѣста въ управлението. Князъ Куракинъ, човѣкъ добъръ, но бездаренъ, заведѣвалъ въ външната политика; нѣкой си Оболяновъ, личностъ сѣщо безъ знание и способности, занимавалъ важното мѣсто генералъ-прокуроръ и заведѣвалъ вътрѣшнитѣ дѣла на империята само за това, че нѣкога управлявалъ Гатчинскитѣ чѣлѣкъ, (мушии, имѣние). Съ най-големо доверие и расположение отъ Павла се е ползувалъ графъ Кутайсовъ, бившиятъ императоровъ бръснарь (белберинъ), а сѣгашенъ шталмейстеръ, човѣкъ добъръ и голѣмъ главанецъ, въ дѣбеа на когото, кога го арестували на другитѣ денъ, слѣлъ смъртѣта на господаря, му намѣрили писма, съ които се е предупредѣвало за заговора, врѣмето на изпълнението му и даже сѫ се обявѣли имената на участвуващитѣ, но графъ Кутайсовъ си казалъ «утрѣ», скрилъ писмата нариспечатани въ дѣбеа си, за да не си развѣли въчернитѣ и нощнитѣ развлечения.

Графовецъ Паленъ и Zubovъ, подъ разни причини поинаки въ Пербургъ генералитѣ и оицеритѣ, съ които сѫ били дружини. Столичнитѣ генералъ-губернаторъ не билъ строгъ и кѣмъ разнитѣ останали военни и граждански чиновници, които сѫ били дошли въ Петербургъ безъ разрѣшение. Самъ Павелъ пови-

нието си паднали въ рѣцѣтъ на Турска войска, която ги отвела въ Одринъ за Сждъ.

Миналитѣ вторникъ е почнало сждението и на капитанитѣ на парахода *Георгиосъ*. Изследването става прѣдъ Н. П. Кямилъ Паша, Министръ на полицията. Първитѣ испитѣ доказва че капитанитѣ е зналъ какви пѣтници ще носи. При това той не билъ испѣдилъ и други обичаи на параходитѣ, когато трѣгватъ отъ пристанище. Параходѣтъ му се конфискувалъ.

Най-послѣднитѣ извѣстия съобщаватъ, че Турската жандармерия арестувала двѣ други чети, които биде устроени да минатъ границата. Една отъ тѣхъ била потѣгнѣла вече отъ Дервишъ-тене за Стара-Загора, когато изведнажъ се прѣврѣщала отъ Турска сила. Слѣлъ едно сбиване, тя била арестувана и отведена за Сждъ въ Одринъ. Другата чета била устроена, върна се, въ Серезъ, и щѣла да мине границата да размирява въ Пловдивско.

Игуменътъ на горѣспомѣнатата Русска обителъ, въ писмо което се напечатало въ единъ отъ тукашнитѣ вѣстници, отрича че тази обителъ е могла да даде прибѣжище на политически агитатори.

Вѣстницитѣ направиха тази поправка: — Сжщинското име на «Кривчевъ», било «Кривцовъ»; и той билъ на служба у Славянскитѣ комитетъ въ Руссия. Сжщо и Бахчевановъ билъ Сърбинъ и бившъ офицеритѣ отъ Сръбската войска.

Какъ за бунтовническата чета при Сизополъ.

Доста много се е говорило както въ нашата, тѣй и въ инностранната преса, че всички събития, които станаха въ България отъ грозния 9-и Августъ до Сизополската случка, — бѣха приготвени отъ Русското правителство. Геройската побѣда на патриотическото ни правителство, на народа падъ измѣнитѣ на отечеството ни, — откри най-добъръ, кой е подготвилъ бунтоветѣ въ България. Това се потвърди отъ хвананieto на корреспондентитѣ на измѣнитѣ, потвърди се отъ самитѣ исповѣди на хванатитѣ въ Бургасъ. Русе и другадъ прѣдатели. Русското Правителство, като видѣ, че и Европа най-сетѣ се увѣри, дѣто то е подготвяло всички бунтовни походи въ България, за да се прикрие за въ бѣдѣ, намѣрило за добръ да се затули и да работи подъ булото на славянскитѣ комитети въ Руссия. Въ настоящия брой на «Добруджа» ни нѣма да разправяме на дълго, какъ е стѣмнило Русското правителство машината на дѣйствиата си по завладѣването на България, понеже нѣма йоще на рѣка точни свѣдения върху това, и ще се ограничимъ само съ обнародването на писменитѣ документи, намѣрили въ убититѣ отъ Набоковата чета, които (документи) ни цѣлкомъ заемаме отъ в. «Свобода». Безъ да ходимъ на далечъ, ни напълно сме увѣрени, че и читателитѣ на в. «Добруджа» ще разбератъ, каква е днесъ-за-днесъ дѣятелността на Русскитѣ славянскитѣ комитети; ще се убѣдятъ тѣ сжщо и въ това, че въ дѣятелността на въпроснитѣ комитети трѣбва да се разбира работитѣ на маскирована официална Руссия.

Г-лъ Набоковъ!

Заклевамъ те Богомъ да съберешъ наше Прогорце и ѝ охранишъ щото знаете какви си грди и що с насъ правитъ такива лѣки щото с тѣхъ не може да се стане на праги; об-

калъ много външи чиновници и генерали изъ провинцията, за да присѣдствуватъ на празницитѣ, които сѫ правили по случай сгодяването на една отъ дѣщеритѣ му. Паленъ и Zubovъ безъ много трудъ и безъ да откриватъ положително нищо, сѫ могли да се убѣдятъ, че най-влиятелнитѣ лица ще бѣдатъ на тѣхна страна. Обаче таква положение на работитѣ не е могло да се продължава много; всѣко издѣйничество даже безъ доплатно доказателства, е можало до открие очитѣ на Павла, който и безъ това вече е показвалъ признаци отъ недоверие и безпокойство. Затова, всѣко отлагане и двоумие сѫ били рискувани и сѫ грозили съ неслучливи бѣди, — и момента за написанне ударъ била опредѣлена нощѣта сръшу 25 Мартъ 1081 година *).

(Слѣдоу).

*) Между тази дата и показанпата въ Русската история на Рождественскитѣ нѣа една разлика — послѣдната казва, че Павелъ I умрѣлъ на 11 Мартъ 1081 година. Като имаме въ даденитѣ моментъ на рѣка други съчинения на русската история, неможемъ да нажѣмъ, кой отъ тѣзи дѣй дати е върна. (Был. прев.)

щаватъ сичко, а нищо не врѣшт; три капотана до Есенъ излагали; до часа обеща а послѣ часа лѣже. Какво да правиме, но си падѣваме с Божата воли до утра вечер трѣгнати и бихъ дошао но не мога до гдѣто види парахода да трѣгне; поздравете ми Филина мою сѣрица, некъ се потруди за да их доведер помѣ ти во къщи; поздравете ми сички Чригорци од ерце и душа защото тѣхната рѣшителна и славна идѣя прави ме да од радост не мога да трая защото тѣ биха храбри и голѣма мѣа прекарати. Сички ва от ерце поздравляваме.

Вашъ свѣщенникъ: И. Капичичъ.

Присяжнитѣ повѣреннитѣ Александръ Александровичъ Кривцовъ.

Одесса, Ноябрь. 2 дня 1887 г.

Многоуважаемый Николай Александровичъ!

«Скоро скаска сказывается да не бѣкор дѣло дѣ ается», тагъ и съ нашими дѣлами. Тѣло сегодня я получилъ изъ *Питера родителское благословения и одобрения*. На днѣхъ только въ распоряжения Ваикова (или Цанкова не ясно) поревѣдѣтъ сѫ сумма для нашихъ дѣлъ; обратитесь къ нему и начинатѣ дѣло если нераздумалисъ.

П. И. Ашиковъ (или Ашимовъ нечетливо) обѣщаетъ прѣбѣтъ въ Цариградъ къ 15/II. Вашъ А. Кривцовъ.

Дорогой Николай Александровичъ!

Телеграму Вашу получилъ и ходилъ къ (име подчеркнато и нечетливо) Александру Александровичу, но онъ сказалъ что никакъ содѣйствию оказатъ не можеть пока не получить письма отъ *Цанкова* (подъ думата «Цанкова» има двѣ души подчеркнати и нечетливи) которому сегодня написалъ. Если дѣло обдумано серьезно, то попросите его что бы телеграфировалъ Александру Александровичу, иначе какъ я сказалъ выше, онъ помочъ не согласенъ, а по морѣ какъ по суху не пойдешъ (дѣвъ души подчеркнати и нечетливи). Если позволитъ врѣмя то пиши, по адресу на мое имя, а то телеграмма Василева чуть не пошла за решетку. Цѣтанъ удивляется почему не пишеть *Горановъ*; на днѣхъ посалъ я тебѣ письмо; надѣюсь что получишь, больше пи сать нечего; кланяий сѫ *Боляноу*, прочеми целую тебѣ. Залѣвскій.

Дорогой Николай Александровичъ!

Два Вашихъ письма я получилъ вчера вечеромъ, одно посланное по почтѣ; другое переданное вами извѣстнымъ лицомъ, но оба такъ коротки и не ясны что нужно многого догадыватся. Вѣщи ваши до настоящаго врѣмени проданы не были и высылаю Вамъ ихъ; не мешало бы, что бы вы чаще давали знать о себѣ хотя несколькими словами. Изъ дома отъ Васъ пока ничего нѣтъ; мы живемъ по старому. О томъ что Вы были во Одессѣ не знають, но между емигрантами догадываются; но и Васъ незнаю какой чортъ дернулъ показыватся поодѣкъ и М. К. Вѣроятно отъ него узналъ Майоръ Стояновъ, что вы были здѣсь, но я отомъ слухъ постарался опровергнуть. Получилъ письмо отъ Титово; кланяется, въ концѣ мѣсеца прѣйдѣтъ въ Одессу, а отъ сюда въ Черкасскъ; пишеть кое что про Бургаскѣе выборы, по всѣй вѣроятности новости вы знаете. Теперь прощай, кланяий сѫ всѣмъ, а особенно *Боляноу* и *Драгеску* съ которыми вѣроятно имѣеши сношение и давай чаще знать о себѣ.

Твой Залѣвскій.

М. Мари цѣлуеъ Васъ Елена кланяется нашимъ гдѣ Николай Ивановичъ Козловъ и др. Мухтаровъ кланяется онъ увольнилъ сѫ отъ баталюна. Высланы вѣщи мундиръ, сюртукъ, штаны, шинель, шапку, 2 пары пагоши шарфъ кушакъ и ордена, а портупей у мене только одна, купити не на что потому неписалаю.

Одринъ, 8 Ноември 1887 г.

Боляновъ,

«Съ вчерашното си писмо бѣхъ ви писалъ, че ще прати за тази вечеръ списъкъ изъ тоя списъкѣтъ ще остане още подиръ една поща за днесъ бѣше се обѣщала г-нъ Карамихалевъ, че ще прѣготи другитѣ 30 лири за да сѫ готови на всѣкой случай, днесъ обаче като се сръщнахме по въпроснитѣ пари и да ли се сѫ готови, той г-нъ Карамихалевъ ми отговори, че неговия кредиторъ неможали да му даде по-рано отъ сжбота тѣя пари трийсетѣхъ лири които г. К. М. щеше да прѣготвува че ги прѣготви въ идущата сжбота, че ако получимъ отъ васъ по-рано заговѣдъ незнамъ какъ ще я въртимъ едни отъ нашитѣ тукашни емигранци все още не рѣшаватъ да отговорятъ, кончателно ще се съгласятъ ли или не, за походъ; все сочатъ на зимата и задѣватъ въпросъ не е ли възможно да се огложѣ за пачалото на Мартъ. Утре пакъ ще се съберѣтъ да обмислятъ окончателно и утре ве-

черь пакъ ще ви пишемъ. Както ви и въ вчерашното си писмо явихъ че около петнайсетъ души се набиратъ които не ще гледатъ на зимата, утре вечеръ дано да Ви пратимъ списъка и Ви пишемъ по на дълга и за други работи. Приеми отличнитъ поздравления, поздравя и г. Еврейнкова, Каничича, Радоминова, Горанова и пр. Кажете Горанову, че отъ Търново пристигнаха само Валевъ и Орловски. Щимановъ останалъ въ Търново като тамошенъ жителъ, но другитъ двама сж доведени отъ тамъ за тука, по етапентъ начинъ отъ турскитъ власти. Властитъ не сж съгласни да стоятъ Валевъ и Орловски въ Търново.

Вашъ Ставри Дражевъ Ямболчанинъ.

Въ сжщото лице се е намерило и следущото писмо отъ русскитъ дипломатически агентинъ въ Букурещъ, което ние печатаме буквално:

«Бланкъ» Россійская Императорская Миссия въ Румынии Окт. 26 Дня 1887 года № 162 Букарестъ.

Милостивий Государь

Христофоръ Христофоровичъ,

Въ виду выраженото въ отвѣтъ вашето превосходительства отъ 17 Октомврий с. г. № 2608, желаниа имѣхъ свидѣния объ отпращающихъ ся въ Россію болгарскихъ емигрантахъ, имѣю честь уведомитъ, что подастъ сего старшинъ интеръ офицеръ въ запискѣ болгарскихъ войскъ Батю Ивановъ явившій въ императорскую миссию, представивъ удостовѣряющія его личность документи заявилъ, что онъ долженъ былъ оставить Болгарію вслѣдствие прислѣдованій которыми онъ подвергался и просилъ объ отпращаніи его въ Россію, гдѣ онъ намеренъ ходатайствовать о принятіи его въ ряды императорской арміи.

«О личности Батю Ивановъ въ Миссій свѣдѣній имѣется.

«При этомъ считаю нужнымъ препроводитъ данныхъ Ивановымъ показаний.

«Прошу принять увѣреніе въ свѣршенномъ почтеніи и таковой же преданности.

М. Хитровъ.

Дражевъ,

Писмото ти послѣдното получихъ и бързамъ да ти отговоря, че това което ми пишешъ за г-да Пеню и Славовъ, азъ предадохъ писмото ти на г. Цанкова. Той сж удивлява съ тия г-да, какъ тѣ сж правятъ като да не разбиратъ това, което той имъ е казалъ въ писмата си до тѣхъ, и г. Цанковъ ма увѣрява че всички тѣзи господа ще бъдатъ най-късно слѣдъ десетъ дена отъ нашето заминване испратени.

Бояновъ.

Николай Александровичъ,

Черногорцитъ да дойдатъ на Галата, отъ Болгаритъ да останатъ 6—7 души тамъ, а другитъ да си дойдатъ. (Има още продължение, изъ писмото е скъсано).

Бояновъ.

Още нѣколко думи върху изясненіята на г-на К. Мирский до приятелитъ му.

Най-сетнѣ г. Мирский излѣзе съ подписа си да се защита въ една дописка до в. «Свобода», брой 107, изложена въ форма на монолога и написана по стилетиката на Софрониевото Евангелие. Този трудъ на рѣчения г-нъ е отпразненъ не сѣбно заблѣжнитъ на вѣстникитъ «Свобода», «Н. Съзнание», «Добружа», а само за заслѣдяването на неговитъ роднини, приятели и писаниници. Добъръ е направилъ господетому, защото съ това той самъ най-добъръ потвърди най-големата частъ отъ писаното за неговъ вѣстникитъ и да доведе онова, което тия вѣстници не си знаели. Тия си утвърждения ето ни ще докажемъ.

Въ първата точка на изясненіето си, казва поклонника на Кнево Печерската лавра, Мирский, не билъ кривъ ни най-малко, защото не билъ ходилъ по времето на Генералъ Кауларба въ руското консулство въ Варна и се вълне, че не се билъ движалъ никъдъ съ тоя генералъ; но че той се сръщалъ доброволно съ Варненския русскитъ консулъ Похитоновъ и то по онова време, когато Князь Александъръ се намиралъ въ орждината (sic) на грабителитъ си. Съ една дума, той се сръщалъ съ русскитъ консулъ и му прочелъ най-важнито една телеграма изъ Славия, въ която имало, че пѣкой си Долгоуковъ билъ вече по пътя за въ България. При това Господетому му приложилъ още, че уѣда щѣлъ скоро да се въздвори въ княжество, за тогава не трѣбало да се прави въ Варна митингъ въ полза на Князь Александъръ, ябно което той одобрялъ, защото се съгласявало съ принципа му —

не е хубаво да се правятъ митинги. И подиръ това Мирский излѣзълъ и разправилъ комуто трѣбало велико, което видѣлъ въ консулатото и което чулъ отъ русскитъ консулъ, разбира се безъ *коментарии*, тъй като спорѣдъ него и самъ Г. Г. Живковъ, бившии регентъ, а сега министръ, ходилъ да се справи за велико. Така или иначе, изъ г. Мирский самъ утвърждава, че до гдѣто не се чуло и разбрало, че законниятъ владѣтелъ се отворилъ и щѣлъ да се връща, останалъ вѣренъ на обещанието си, с. р. не съдѣйствувалъ да става митингъ за въ полза на откраднатия князь и до толкова билъ постояненъ въ обещанието си, щото и, като идѣше владѣтели въ България, не би взелъ участие и въ противоположния митингъ. ако да не било го молили Дръ Пискуловичъ и други, които го молили, ако не иска да говори, то поне да прислѣствува. Но защо да говори, до гдѣто си били другитъ оратори; като напр. Паунчевъ и др. много? И защо му трѣба да доде на митинга, когато имало други да дождъ. Изъ главното тука е, че щѣлъ да говори русскитъ консулъ или поне пѣкой отъ агентитъ му, че поклонника на Печерската е прислѣствувалъ на митинга. О, колко сте наивенъ господири Мирский! Неужели мислите, че приятелитъ и познайникитъ Ви сж на такава ниска степенъ, щото да можете да ги излъжете? Не е ли това отъ Ваша страна фаворитство и шарлатанство? Да, приятелитъ и познайникитъ много добъръ Ви познаватъ. Напр. ни сме чували отъ тѣхъ да казватъ, че Г. Мирский е человекъ на интереса, съобразно съ обстоятелствата. Той отъ голѣма любовъ за успѣха на народнитъ ни работи прѣзъ 1885 год., слѣдъ славния митингъ за 6 Септемврий Ср. по Сръбско-Българската война е настоявалъ прѣдъ тогавашния министръ на Правосѣдието, като бѣ въ Варна, да се отмени военното положение въ Варненския окръгъ, и съдишката да работи, защото въ Варна не се чувствувала ни най-малко войната, а съдишкитъ само сж протакали по кафенетата. И така ни вѣрваме, че Г. Мирский за подкрѣпленіе на общия интересъ би направилъ митингъ и би говорилъ твърдъ краснорѣчиво, да би имало съ кого, стига да не би били младитъ Варненски граждани на бойното поле. Нѣ да, Г. Мирский, поклонника на Царя Батушката е съ лѣвска дързостъ въ народнитъ събрания тамъ, гдѣто се изказвали митингитъ свободно, гдѣто не се отговаря прѣдъ никого. Наистина, друго пѣщо е да бъдемъ въ залата на Народното Събрание, и друго е да говоримъ за *Попайка* на Русенския окръженъ управителъ Мантовъ, на тогавашния министръ Радославовъ и пр. Видите ли: ето тукъ е расковничето. Ето за какво този и ози захванали да мразятъ и прѣдсѣдватъ бившии прѣдсѣдателъ на Варнен. окръженъ съдъ. Г. Мирский. Умразата имъ, ахъ, пуста завистъ се увеличила къмъ него, когато той говорилъ въ извържнатата сесия на 4 обикновено народно събрание сръбцу: *Калишникъ чикля мейдана*, вслѣдствие на което нашия архи-радикалъ Радославовъ билъ издалъ прочутото окръжно: науката за прѣтвѣна боя. А прогос ни благодаримъ на Г. Мирский за тия му открития и съ насъ цѣлия народъ би трѣбало да му сиѣмъ шапка, ако той ни докажеше: каква е разликата на принципа му: *каминикъ чикляшъ мейденъ* прѣзъ 86 и 87 год. и какво му е митингето върху конституцията въ настоящето време. Ни го познаваме за върлъ конституционалистъ, при велико, че той се отрича отъ свободата на словото по митингитъ. А колкото за това, гдѣто се хвали, че настоявалъ прѣдъ Г. Радославовъ, бившии прѣмьеръ Министръ, сме въ положениа да кажемъ, че това не е вѣрно; за щото по това се вижда г. Мирский, много добъръ митингетъ и распорѣждането му по административната властъ за заизяснение мира и тишината, безъ които България съ Г. Мирски наедно отаващо биле се съединили съ Славянския Океанъ. Кажете ви, Г. Мирский най-добъръ тия пѣща: първо, че мразите Стамболова и Радославова, за гдѣто си земали мѣрки за спазването рѣда и тишината и си имали прѣди всичко народнитъ интереси, и второ, че кривѣнито на устната ви не е нищо друго освѣнъ: beaucoup de mots pour ne dire rien.

Сега нека дойдемъ до втората точка на дописката на Г. Мирский, поклонника на Кнево Печерската лавра.

Първо отказва той, че въ събраниято при обсъждането кандидатитъ за депутати въ Великото Народно Събрание не билъ казалъ, че ако и да го избиратъ, пѣмъ да иде. Азъ мисли, че само единъ човекъ, който е съдѣла, у който си притѣчени чувствата на срама и приличнето и който е политически шарлатанинъ — само той може да излѣзе пачио да отрицава това, което казалъ. Че

това е до толкова истина, щото достатъчно е да попита човекъ даже пѣкой отъ най-близкитъ приятели на Г. поклонника на К. Печерската лавра и той пѣмъ да откаже това. Прибавя той, че не прѣзлѣ да го избиратъ за депутатъ по тая причина, за да го не подозритъ че е билъ депутатъ съ тапня. Ни питаме Г. Мирский да ни каже право и съ съвѣсть: имали покрененостъ въ думитъ му? нека ни каже той, какво подозрѣние може да има отъ това, че билъ избранъ за депутатъ и вторий пътъ? Та развѣ само той се избира вторий пътъ? Че ние можъмъ да му насчетемъ доста примѣри, гдѣто хората си избирани отъ началото на първото събрание и какъ не ги е подозрѣлъ никой. Поне ни, до колкото знаемъ. Г. Мирский се е боялъ отъ подозрѣнито на русскитъ консулъ, при когото той се е ангажиралъ даже да не се яви на митинга, а не и въ залата на народното събрание гдѣто ще да се избере Князь на България, Господетому му самъ припозна, че се е сръщалъ съ Похитоновъ за това. (Слѣдва).

А. Байчевъ.

ЛѢТОПИСЬ.

— Нашата посестрима «Свобода», като говори за нашия вѣстникъ и «Новата» спомѣнава, че нашия вѣстникъ думитъ: ниска тваръ, и пр. върху като сиждиръ и че работата ни е за първенство, за кметство. Върху първата заблѣжка на нашитъ приятели ще да кажемъ само, че димизма въ изражениата е много повече въ «Новата» за която тѣ не спомѣнуватъ нищо, отъ колкото въ «Добружа»; а върху втората това, че тука пѣмъ никакво първенство, никакво кметство. Нашия вѣстникъ е органъ на комитетитъ отъ Варнен. Окръгъ и въ него пишатъ хора отъ цѣлия окръгъ, и слѣдователно не може да има тука борба за първенство. Ако въ г. Варна има борба за кметство, то подобно пѣщо пѣмъ нито въ Добричъ, нито въ Правадиа, нито въ Балчикъ, нито въ Козлуджа, нито нигдѣ друга. Борбата на нашия вѣстникъ, който можемъ да кажемъ вече брой до сега 800 абонати, изключая акционеритъ, които сж до 100 души, е борба за честностъ, истина, свобода, прогресъ, независимостъ и обединѣние. Нѣмаше ли право нашия вѣстникъ да възстане противъ Кр. Мирский, който се ангажира прѣдъ русскитъ консулъ за разни пѣща, които сж противъ интереситъ на страпата, който съ положението си въ тукашния Окр. Сждъ искаше да експлоатира гражданитъ и който прие този постъ само и само за да испѣди тия хора, които съставляватъ силата на царската партия и които въ най-бѣжитъ и критически моменти на България, иначе казано, когато нещастіето и висше на славата като дамоклевия мечъ, — стоаха на прѣкъ съ грѣшитъ си? Нѣмахме ли право да предопрѣдимъ Варненското общество да се пазятъ отъ Н. Живковъ, защото този человекъ е роденъ само за интриги и клокарства и че гдѣто е билъ той се е всѣмвалъ раздоръ мѣжду приятелитъ, както е било въ Тулча, Силистра, Свишовъ, Руссе и пр.? Ние смѣемъ да уѣримъ нашитъ приятели, които познаваме добъръ, и които, мисля, и тѣ познаватъ пишущитъ въ вѣстника ни, че причината на тия полемички се пѣща е причината се Н. Живковъ. Нѣмахме ли право да се револтираме противъ тия наши Българи, които за срамъ и позоръ на националността ни само за достигане на извѣстни мелочни цѣли се унизили, а въ сжщото време скомпрометирали и наедно нашия прѣстижъ, като отидоха да цѣлуватъ скута на самозванциа грѣцки владика Калишкось, и то още въ митрополитата. Нашитъ приятели се възмущаватъ отъ тия Българи, които сж влизали въ митрополитата, както отъ оня прѣдателъ кишинитъ Климента. Ами какъ трѣбаше да постѣнимъ съ тия Българи, които влизатъ не само въ Българска митрополития, ами още въ митрополития на народъ, който е билъ отъ начало и ще остане за всекога нашия най-върлъ неприятелъ?

— Новата година у Варна се посрѣщна много добъръ. Тукашното офицерско тѣло дадо балъ сръбцо повата година и на него биле повикани всичкитъ видни българи: жепени и нежени. Присѣствающитъ расправятъ, че е имало около 70—80 фамилии. Най-интересно било извѣстието за постѣняването на повата година. Офицерското тѣло направило този балъ на свои разходи, и извѣстие за постѣняването на повата година било посрѣщнато съ шампанія въ ржка, слѣдъ което се почнали и поздравления. Всичката публика сж отишла задоволна отъ приема на г-да офицеритъ. Умѣсто ще бжъде, мислимъ, ако кажемъ, щото дано за ви-

паги да остане тази дружностъ, която съществува мѣжду военнитъ и цивилнитъ, тъй като условията на българщината въ този градъ сж такива, щото това най-много се изисква.

— Фактитъ, че протежето на «Новата», извѣстни български Микензи, не само, че въ продължение на една цѣла сесия не е казалъ думица, ами даже въ качеството си на Секретаръ не е написалъ ни единъ протоколъ, така е рефлексиралъ мозгитъ на бумагомарачитъ около този литературенъ паскилъ, щото, като вѣтки единъ человекъ, който е изгубилъ съзнание, отпнатъ да казватъ, че вѣстникитъ ни е печатилъ само тия съкратени протоколи отъ засѣданіето на Народното Събрание, които е съставлявалъ секретаря Байчевъ. Ние мислимъ, че само единъ хора, които можтъ да бждатъ класифицирани съ двѣ думи: политически шарлатани, като каквито сж тия, които се подвизаватъ около «Новата», можтъ да иматъ безсѣбствителността печатано да се подграватъ съ чувствата на читателитъ. Сравнете ви, господа Новисти, протоколитъ, които се печататъ въ нашия вѣстникъ съ тия, които печататъ вѣстникитъ «Свобода» и «Пловдивъ» и ако намерите поне единъ не напечатанъ въ нашия вѣстникъ, ние публично ще да ви кажемъ, че ви сиѣмме шапка за това ни ново откритие. Вѣрвате ви, бумагомарачи, че като кажете това и вѣстника ни изгубва вече всеко довѣрие съ читателитъ ни и обществото и че протежето ви е запазено отъ смѣха на хората, че не е казалъ поне за краста двѣ думи въ събраниято даже когато то, събраниято, е било распалено при обсъждането на пѣкой животенъ въпросъ. Като предизвикани ще да ви кажемъ, че борбата ви съ нашия вѣстникъ не се отличава ни най-малко отъ тая, която е ималъ извѣстия испанскитъ рицаръ Донъ-Кихотъ съ вѣтрпичавитъ воденици и че протежето ни се е отличило само съ прочитаніето на единъ протоколъ и то написанъ, както положително знаеамъ, отъ другаря му, слѣдъ което види се, пѣкой голѣмъ комикъ е написалъ на секретарския листъ: едва прочете и Стефановъ единъ отъ другитъ написанъ протоколъ.

— Бумагомарачитъ около «Новата» по поводъ на писаното отъ в. «Добружа», че Минисгерството е прѣдписало вече на стария кметъ да предаде дѣлата на новия кметъ, съ ирония заблѣжка, че стария кметъ нѣма намѣрение да дава. Ние знаеамъ че не е тѣлъсно да дава човекъ това, въ което има пѣщо, въ което има нечисто, непохвално, но за сега ще да рекомандуваме на Новиститъ само тия двѣ пословици: който иронизира по-послѣ, той много по-добъръ иронизира и че бързата вучка ги ражда слѣпи.

— Единъ приятелъ отъ Куртъ-Бунаръ ни съобщава, че извѣстия въ града ни дуболажия Д. Попновъ, като ходилъ да сж сжди съ пѣкой отъ жителитъ на с. Каръ-Целии за неправедно взетитъ имъ, на едно поа отъ него село, мѣста за воденици въ Юнакъ-Кугоджукското Ощин. Управление, предъ Общ. кметъ и пѣколцина първенци отъ селото Турди, е говорилъ, че България е останала въ рждѣтъ на пѣколцина пуцове, които се располагали както щѣтъ.

Ний обръщаме вниманието на властѣта върху тая гнуснаво поведение на Поплова а се чудимъ, когато ний тука сме можели да се научимъ за това, какъ Куртъ-Бунарско Окод. Началникъ не е можилъ да узнае и до сега и защо К. Курджанскитъ Общ. кметъ не му е съобщилъ?

— Нашитъ бухали тукъ не сжтъ причини, за да компрометираме политическото ни правителство прѣдъ простолюдиеніето. Възмутителното въ това имъ цѣрание причини е, че милоститъ имъ като кѣрки проважни души, не се твърдѣтъ разборчиви. Тѣ не си струватъ трудъ да изпирнатъ вѣрността на извѣстни слухове; а напротивъ, всебъ слухъ взиматъ за чиста монета, стига той да помачъ така или иначе на пѣкленитъ имъ цѣли компрометиране България и възстановление загубенитъ за всекога прѣстѣлъ на тиранина на братия русси. Върни на зададената си цѣль, напослѣдъ тия продажни души прѣскаятъ изъ града ни такива неимоверни слухове, които е простено сама на старитъ баби да расирѣскаватъ; а не и на такива личности, като: Десена, Щерена, Р. Янева и пр., които иматъ претенцията на интигентността.

Въ преврата на 9 Августъ 1886 г. билъ замѣсенъ и единъ младежъ отъ тука, който е билъ юнкеръ. Мжачъ отъ съвѣстѣта си, този нещастникъ полудѣлъ и, слѣдъ едно кже пролѣжаване въ Софийската болница, билъ донесенъ отъ родителитъ си въ Добричъ. Като всеки лудъ, този бившъ юнкеръ говорилъ разни глупави небивалщини, върху

които именно рублажили градили своите халими. И ето че от лудешките бланува-ния на повърхнен мозък приятелите на „постепенни“ граждани К. Мирски крои-ят пълни истории пълни с ужас и среден-кова меризма. Днес тѣзи московски крави сповѣт изв калните карабокушки улици и расправят на лѣво и на дѣсно, че не-щастия Добрилов (името на юнкера) билъ страшно мжечен въ Софийската болница: туряли го въ врѣла вода, отъ която го из-важдали и го потопявали право въ сѣга; боли го съ шишове въ сърцето; обѣсвали го така щото прѣстѣт му едвамъ се опи-рали о земята; били го съ чукове и пр. измислици на мухлясалия Церевъ мозък. И всичко това било не за друго, а за пари! Вижъ имъ ума, та имъ край шапка! Обръ-щаме вниманието на полицията и настоя-телно искаме отъ нея да издири распрѣ-скачите на тѣзи дивотии и да ги предаде подъ съдъ за примѣрно наказване. Да осжда грѣшките на правителството всѣкий е сво-боденъ; но тѣзи свѣта свобода именно из-искава строго да се наказватъ тѣзи, които злоупотребяватъ съ нея, и въ това си зло-употребление не се посвѣняватъ да позо-риятъ и болницитѣ — тѣзи богоугодни и тол-кова полезни за човѣчеството заведѣния, къмъ които даже и свирѣната война се от-нася съ благоговѣние.

До Г-на Р-ра на в. „Добружа“!

Моля Ви, Г-не Редакторе, да благоволите и отстъпите нѣколко реда отъ почитаемии си вѣстникъ за помѣстване слѣдующето опровержение за писаното върху ми въ из-даваемия се тукъ в. „Нова България“.

Цѣли три години съмъ изпращалъ При-ставската длъжност и то само въ г. Варна, при т-кава Предсѣлатели на Сжда и при толкова чести (всѣки три мѣсеца) ревизии, въ нѣмъ отъ едно, нито чѣкъ въ една ревиз-ия, не се е намѣрило ни сантимъ злоупотре-бенъ отъ менъ прѣзъ това врѣме, за до-казателство на което служатъ актоветъ, съ-ставени при ревизията и испратени въ над-лежното Министерство. Дѣствително, при испъщение на нѣкои Испънителни листове върху нѣкои длъжности, случвало се е нѣ-кои да подаватъ жалби противъ дѣйстви-ята ми, мисляйки, че ще се вземе въ внимание, въ това е оставало на благоустроеніето на надлежното Сждище, което само е компе-тентно да се произнесе. Сжщо така сж пос-тъпили и въпроситѣ жени Венера Николо-ва и Кирана Апостолова, на които помощ-ника ми е продавалъ единичката кжщца и за да могатъ продължи поне продажбата, види се, сж подали жалба, въ която, за до-стигане цѣльта си, казали, че азъ съмъ испъдилъ, при продаване кжщачи имъ, над-давача Георги Карабатака и не съмъ го до-пустилъ да напише 100 лева надъ 601, сж цѣлъ да остане кжщата върху нѣкол мой роднина съ ничтожна дѣна, съ което се на-рушилъ ст. 417 отъ Врѣм. Сжд. Правила. Жалбата е подадена противъ дѣйстви-ята на помощника ми, а за да се развали продаж-бата, види се, сж вмъкнали и горнитѣ думи.

Дописника въ в. „Нова България“ като привождатъ извлечение отъ горното прошение, безъ да се е постаралъ да изучи по-ната-тъкъ въ стои работата, наслаждава се, че само съ това доказва мнѣтъ злоупотре-бенъ напълно и вече е очернилъ лицето ми. Кжко глумява пѣщо! Считахъ за излишно да опроверга тѣз глумяви заключения, въ-като имахъ прѣдъ видъ, че дописника е единъ отъ редакторитѣ на вѣстника и не ще се забави да ми накачи единъ епитетъ, съ-както е пълненъ вѣстника имъ (звѣзда, ом-нибусъ, револверъ и пр.), то за да докажа, че всичко писано върху ми е чиста кльвѣ-та, обръщамъ вниманието му върху слѣдую-щото: 1) че кжгито се произвеждаше про-дажбата на кжщата, азъ бѣхъ въ 20-дне-венъ отпускъ, който ми бѣше разрѣшенъ съ предписанието на Варн. Окр. Сждъ подъ № 3244, отъ 24 Априлъ 1887 г. начина-отъ 1-й Май, до 20 сжщия, а продажбата извършена на 7 Май с. г.; 2) че нигдѣ въ закона за Сждеб. Пристави и помощницитѣ имъ не е казано Помощницитѣ на Сждеб. Пристави да работятъ подъ ръководството на Сждебнитѣ Пристави и не се вижда пос-лѣдния да има такава власт надъ помощ-ницитѣ си, каквато съмъ употребилъ азъ надъ Помощника си Сг. Меразчиевъ, както пише въ „Н. България“; 3) че прошеението на женитѣ, тѣзи частъ за която се каза по-горѣ, като неоснователно, е оставено безъ послѣдствие, както съ опредѣленіето на Варнен. Градскій Мирвой Сжда, отъ 8-й Августъ м. г., така и съ опредѣленіето на Варн. Окр. Сждъ подъ № 735 отъ 13 Ноем-врий м. год.

Сега, защото нѣкои си хора писали, или

Отговорникъ Д. П. Ковачевъ.

казали пѣщо за нѣкого, трѣбва ли да обви-наваме тогава и вѣрваме, че той напълно е извършилъ всичко писано за него, безъ да има нѣкакви факти? Трѣбваше ли и автора на тѣзи дописки, за да постигне нѣкои цѣ-ли, да се докосва до такива срдѣства и съ-голословни думи да иска да ма обвинява въ злоупотре-бенъ? Въ такъвъ случай ако хо-рата казватъ и сж писали, че автора на та-зи дописка, като е билъ предсѣдатель на Сжда, сжщеврѣменно е ималъ и сдружие съ нѣкои си адвокатинѣ или братъ му, ка-то касиаръ на Училищното Настоятелство, е билъ сдруженикъ съ предприимача на но-вопостроеното училище, на щомъ видялъ че ще изгуби отъ предприятието, поискалъ да му възвѣрне гаранцията, трѣбва ли и азъ да вѣрвамъ на това? Щомъ автора на до-писката, за да достигне нѣкои цѣли, си по-мага съ такива голословия, сж които мисли, че напълно е доказалъ писаното върху ми, да ми позволи той и азъ напълно да по-вѣрвамъ на всичко, което се говори за не-го и за което, ако се не лажва, писа се въ в. „Добружа“, въ нѣмахахъ частіето да ви-да нѣкое опровержение. — Съ почитание:

К. Ранковъ.

По Народното Събрание.

Съкратенъ протоколъ.

На XXVI заседание държано на 30 Ноем-врий 1887 год. подъ прѣдсѣдателството на Д. Тончева.

Слѣдъ прочитанието списъкътъ на Г-да прѣдсѣдателитѣ отъ секретаря Сарж-Ива-новъ, указва се че има отсъстващи 40 ду-ши, а присѣстващи 208 и Г-нъ Предсѣ-дателтъ обяви заседанието за открито.

На дневенъ редъ бѣше поставенъ докла-дътъ на Бюджетарната комиссия по бю-джета на Министерството на Вътрѣшнитѣ Дѣла.

Докладчикътъ Г-нъ Симеоновъ пристъпи къмъ съобщението параграфитѣ отъ казаній бюджетъ.

Върху параграфъ 1, Шивачевъ говори противъ увѣличенията, които той съдържа въ сравнение на бюджета отъ миналата го-дина, и прѣдлага щото на Главенъ Секретаръ заплатата да бѣде 5,000 лева, на Начал-никъ Отдѣление 6,000 л. и т. н.

Г-нъ Видо Маневъ и Байчевъ поддържаха бюджета или поне този параграфъ отъ бю-джета, тѣй като той е докладанъ отъ комис-сията; не сме дошли тукъ казватъ да прѣ-глеждаме и провѣрваме колко се е израс-ходвало миналитѣ години, но какво трѣбва да се израсходва за 1888 год. и че ако гле-даме миналитѣ бюджети, трѣбва Г-нъ Ши-вачевъ да вземе предъ видъ, че не е имало тогава Съединена България, и че Румелий-скитѣ Директори сж земали по-големъ за-плати отъ Българскитѣ Министри, тѣй щото на Г-да Министрѣтъ, на нѣкой висши чи-новници, на които комиссията е намѣрила за нужно да се увеличатъ заплатитѣ, трѣб-ва да се увеличатъ.

М-ръ Пред. възражава на Шивачева, кой-то иска да му се указатъ доходитѣ, че нѣ-ма какво той да се грижи и за това; ако би нѣкогахъ да стане М-ръ на Финанцитѣ, само тогава тѣзи грижа ще му се възложи и това ще му бѣди работата. При толкова тѣжка криза, колто прокара страната, ней-ното финансово икономическо положение не е тѣй лошо, съ каквито черни чѣрти се опи-сватъ да го опишатъ извѣстни личности, и за примѣръ на това служи пострѣйката, безъ никакъвъ заемъ, на желѣзнопътната линия Царибродъ, София — Вакарелъ, която пос-тройка, освѣтъ прѣзъ Сръбската война ни-кога не е била прѣвратявана и сѣпрана. Тѣй излага мотивитѣ които сж докаралъ тѣ-зи увѣличения, фактично доказва, че отъ присѣдиняването на Румелийската адми-нистрация, и е направилъ една значителна икономия въ бюджета, на държавата, и се съгласява съ предложението на комиссията.

Станевъ казва че фактътъ за съединене-то не е достатъчно аргументъ за увеличине-то на тази годишния бюджетъ, защото той е билъ увеличенъ отъ Г-да Регентитѣ мина-лата година. Той е привърженикъ на лан-скій бюджетъ и не е съгласенъ да се уве-личи персоналътъ.

Ранчевъ говори, че най-малко които иматъ право да оплакватъ икономическото по-ложение на България, то сж геронти на 9-й Августъ, и че доводитѣ на Г-на Шивачева нѣмаха никаква сериозност, а съ говорене-то си той има за единствена цѣль да на-несе лека на Министерствата.

Параграфъ 1 гласуванъ се прие както се рапортира, приема се тѣй сжщо и па-раграфъ 2, 3, 4 и 5.

Въ параграфъ 6, комиссията съ съглас-ието на Г-нъ М-ра на Вътрѣшнитѣ Дѣла е уничижила, вторий подсекретаръ при Соо-

Окр. Управление и така сжщо е намалила отъ 6,000 на 5,400 лева заплатитѣ на тре-тостепеннитѣ Окр. Управители.

По параграфъ 6 говориха В. Митовъ кой-то подкрепя предложението на комиссията и долага подробно работата, съ която сж притоварени административнитѣ чиновници. — Шивачевъ настоява щото заплатитѣ на Окр. Управители да останатъ както въ миналий бюджетъ 5,100 лева, а тѣй сжщо на други-тѣ подчинени тѣмъ чиновници.

М-ръ Пред. каза че комиссията е пра-вила пазарлъкъ, което е можало да се на-мали, намалило се е; но нѣма врѣме и съ Шивачева да прави пазарлъкъ, Народното Събрание е избрало комиссия, която пове-че отъ 15 дни се занимавала съ разгѣжда-нието на бюджета, разисквала го е въ при-сѣдствіето на М-рътъ и дошла до заклю-чение.

Байчевъ пита каква е длъжността архи-варъ на архивитѣ въ Пловдивъ; тѣй като вече има казано на друго мѣсто архиваръ. На това Г-нъ докладчикътъ отговори, че ка-то бившитѣ архиви на Румелийското прави-телство не сж можли да се присѣдинятъ къмъ архивитѣ на Княжеството, трѣбвало е единъ архиваръ на тѣзи архиви.

Положена на гласуване параграфъ 6 се приема. Приематъ се така сжщо и парагра-фитѣ 7, 8, 9 и 10.

Г-нъ Х. Ив. Х. Митевъ иска да говори нѣщо по той послѣдний параграфъ, въ е прѣкъснатъ съ шумъ, и той зема сбогомътъ като иска една благословия на прѣдста-вителитѣ.

Параграфъ 11 съ забѣлжката за увели-чение платитѣ на Приставитѣ въ Столицата се приема. Гласуванъ пар. 12 и 13 така сжщо се приематъ.

М-ръ Пред. предлага названието на чл. 8 да бѣде: Помощи на Постояннитѣ Комис-сии, което се и приема.

Върху пар. 14 Шивачевъ, е на мнѣние да се отпустатъ помощи на Окр. Съвѣти само за три мѣсеци, а не и за другитѣ ос-танали 9 мѣсеца, и прѣдлага на Събрание-то да приеме само една четвъртъ часть отъ бюджета. На това М-ръ Пред. възражава че въ законътъ за Окр. Съвѣти, който е вече приетъ отъ Народното Събрание има членъ, който гласи че ще се дадѣтъ помощи на Окр. Съвѣти за тази година. — А Г-нъ Гра-дначаровъ като обяснява че слѣдъ измѣне-нието изважението което носи чл. 8, въ иска-нията на Шивачева сж съвършено излиш-ни, предлага да се прѣвратятъ дебатитѣ.

Гласуванъ пар. 14 се приема. Приематъ се и пар. 15 и 16.

М-ръ Пред. предлага щото сумата предви-дена въ пар. 17 и 18 да се прибави къмъ пар. 14 и това гласувано изцѣло се приема. Приематъ се и пар. 19, който става 17.

Парагр. гласуванъ въ размѣръ 180 000 л. съ отѣнение отъ пар. 10 сумата 5,000 л. се приема.

Гласуванъ единъ по единъ параграфитѣ 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 и 26 се прие-матъ. А въ пар. 27 комис. предлага да се увеличи на 10,000 лева, сумата 5,000 пред-вида въ бюджета, която се и приема.

Приематъ се пар. 28, 29 и 30. Въ пар. 31 комиссията съгласна съ М-ра на Вътр. Дѣла е увеличила сумата 7,008 на 7,200, всичкиятъ алиней на този параграфъ гласу-вани се приематъ. Приематъ се и пар. 32 и 33, а въ пар. 34 комис. е направила едно малко увеличение на заплатитѣ на фер-шелитѣ.

Меразчиевъ предлага вмѣсто 17 болници, да станатъ 18, съ прибавление на една отъ Троянската Околи, гдѣто болѣстѣта сифилисъ е много распространена.

М-ръ Пред. предлага да се отнесе пред-ложението на Меразчиева къмъ Окол. болни-ци; на което Меразчиевъ се съгласява. гла-суванъ пар. 34 се приема. Приематъ се тѣй сжщо пар. 35, 36 и 37 съ увеличенията които комис. съгласно съ Г-нъ М-ръ Пред. е направила въ тѣзи послѣдни пар., пооло-жени на гласуване параграфитѣ 48, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49 и 50 се приематъ.

Параграфъ 51 съдържающъ помощъ отъ 50,000 за поддржане околийски болници въ Южна България, отъ които ще се на-прави Троянската болница, гласуванъ се приема. Приематъ се и параграфа 52, 53, 54 и 55. (Слѣдва.)

Извлѣчение изъ чуждитѣ вѣстници.

Парисъ, 30 Декемврий. — Отъ Виена из-вѣстятъ, отъ руски источникъ, че поло-жението се подобрило и че прѣвратяването на Австро-Германската полемика противъ рускитѣ предпозителни мѣрки съставлявало просто едно промѣнение на тактиката, защото

Австрия и Германия познавали миролюбивитѣ намѣрени на Русии.

Двѣ отъ Великитѣ Сили биле наклонни да подбачатъ отъново преговоритѣ по съд-гарскитѣ въпросъ. Руссия не отказала на това, но желала, щото прѣди всичко Ав-стрия да се откаже отъ да поддържа неза-конното положение въ България и да при-знае открито и искрено Русското влияние въ София.

Парисъ, с. д. — Сессията се отвори отъ Блауъ-Карно, старшият на Камарата и на Сенатътъ, които препорѣжа съединението. Флоке се избра отъново за предсѣдатель на Камарата.

Виена, с. д. — „Wiener Allgemeine Zei-tung“ извѣстятъ, че въ Петербургъ се от-крило ново съзаклятие на нихилиститѣ про-тивъ Императорътъ, въ което имало нѣ-колко офицери намѣсени. Многобройни аре-стувани.

Лондонъ, с. д. — Догдѣ Виенскитѣ вѣст-ници се бѣснокопѣтъ отъ повѣдението на Руссия и слуховѣтъ за нови въоружения на послѣдната, телеграммитѣ до Английскитѣ вѣстници смятатъ положението за подобро.

Пеща, с. д. — Въ Камарата на депута-титѣ Хелфи запита правителството относи-телно Русскитѣ прѣготвления, ако прави-телството слѣдва да поддържа до сегашната си политика относително автономията на Балканскитѣ народи и ако Австрия може да расчитва на Германия и Италия.

Перецелъ интренира правителството върху цѣльта на трояния съюзъ и ако пра-вителството не мисли, че е врѣме да се по-иска категорически отъ Руссия да спре въ-оружаваніето си.

Будапестъ, 2 Январий. — Комиссията на депутатитѣ прие проектътъ за свиканіето на запаснитѣ за седемъ дни за ученията съ новата пушка. Министра за защита на стра-ната обяви, че два корпуса сж вече снабде-ни съ новата пушка. Въротно е че воен-ниятъ министръ ще може да покрива раз-носикитѣ въ прѣдѣлитѣ на бюджета си, въ противенъ случай той ще предложи своеврѣ-менно единъ проектъ на делегациитѣ.

Петербургъ, с. д. — Вишнградскіи се на-значи за министръ на финанцитѣ; Херцогъ Алексисъ е назначенъ адмиралъ.

Бѣлградъ, с. д. — Германскитѣ минис-тръ въ име на дипломатическото тѣло поз-дравилъ Кралътъ съ новата година. Окрѣж-ното на министра на Вътрѣшнитѣ дѣла предлага на окрѣжнитѣ управитѣли да вар-дятъ най-точната законность и да не прѣ-чатъ на конституционнитѣ права гаран-тирани на населението. Предсѣдателтъ на Кабинета Груичъ е назначенъ Генералъ.

Отговори.

Г-не въ Сливенъ. Питате нѣвие, защо до сега сме позволили да бѣде Козаровъ ди-ректоръ на гимназията, когато той въ ва-шния градъ не е можѣлъ да стои по при-чини, които ви изборовае. Той и тука прилятелъ образува единъ кружокъ, засѣда-нията на които ставатъ въ самото здание на гимназията, гдѣто той живѣе. Всичко това върши той съ цѣлъ да си съ-ставлява авторитетъ и да се прѣдстави че е способенъ за водителъ, но пусто ма-каръ, че Варната е единъ такъвъ градъ, щото на всѣкого едно, които иска да се показва повече отколкото е въ сжщностъ, туря му се кракъ и сетивъ му трѣба много съзнание и сила да стане. Това той скоро го узна, и заради това не смѣе да се явява май много изъ града. Ни никогажъ, мой брайно, не отиваме до тамъ, щото да искаме махваніето на хора българи изъ Варна, за-щото отъ такива ни се нуждаемъ. Но при-все това азъ Ви увѣрвамъ, че както е по-ставенъ сега той, ако иматука друго какво да прави, само тогава нѣма да поиска да се прѣмѣсти.

До Българската секция на Славянското-Академическо Дружество въ Липиска. Полу-чихме писмото Ви и, при всичко че срдѣ-ствата ни по издаванието вѣстникъ „До-бружа“ сж доста оскудени, съзнаваме и положението на Дружеството Ви, и затова отъ днешния брой почваме да Ви испра-щаме вѣстника си.

СМѢСЪ.

Една руска газета поправила, печатано-то на нейнитѣ колони, нѣколко дни по н-прѣдъ, извѣстие: „Съобщеніи не отда-на отъ насъ фактъ, че въ А... една кухарка се застрѣлила отъ неочасна любовъ — необходи-мо е да се направи въ този смисълъ, че това произшествие се случило не въ А..., а въ Б..., че не кухарка, а драгунскій сол-датинъ, и че той не се е застрѣлилъ, а о-бесилъ“.